

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci žalobců: a) K. P., nar. „X“, „X“, b) Honební společenstvo „Měrunice“, IČ 71161156, se sídlem Měrunice 1, oba zastoupeni JUDr. Josefem Tichým, advokátem, sídlem Šaldova 217/7, Ústí nad Labem, proti žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Honební společenstvo Libčeves, IČ 65108124, se sídlem Libčeves, zastoupené JUDr. Helenou Tukinskou, advokátkou, sídlem J. V. Sládka 1363/2, Teplice Hrobčice 41, 2) F. H., nar. „X“, „X“, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010, č.j. 3231/ZPZ/2009, JID 92584/2010/KUUK,

t a k t o :

- I. Ve vztahu k žalobci b) se žaloba odmítá.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 31.5.2010, č.j. 3231/ZPZ/2009, JID 92584/2010/KUUK, se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalobce b) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný je povinen uhradit žalobci a) náhradu nákladů řízení ve výši 11 922,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2010, č.j. 3231/ZPZ/2009, JID 92584/2010/KUUK, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru životního prostředí, ze dne 31.8.2007, č.j. MULN/14092/2007/OŽP, o návrhu Honebního společenstva Libčeves na uvedení společenstevní honitby Libčeves do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „zákon o myslivosti“), tak, že výrok zní:

1. Společenstevní honitba Libčeves, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996, č.j. 274/96-206/1/56, dosahovala k 31.3.2003 výměry 500 ha a plnila k tomuto datu všechny požadavky na tvorbu honitby podle § 17 zákona o myslivosti a po 31.3.2003 zůstala zachována.
2. Honební společenstvo Libčeves splnilo podmínky stanovené § 69 odst. 2 zákona o myslivosti a po 31.3.2003 zůstalo zachováno.

Dále bylo napadeným rozhodnutím rozhodnuto o odvolání vlastníků pozemků v honitbě Libčeves pana K. P. a pana F. H., že jejich odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se jako nepřipustná podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítají. Rovněž bylo předmětným rozhodnutím deklarováno, že účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 je HS Libčeves.

Ohledně aktivní legitimace žalobci uvedli, že žalobce a) jako účastník řízení vyčerpal řádné opravné prostředky v rámci správního řízení. Žalobce b) pak odvozuje svoji aktivní žalobní legitimaci od § 65 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), neboť z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne v prvostupňovém rozhodnutí neřešená skutečnost, totiž, že by do předmětné honitby měly být zahrnuty pozemky v katastrálním území Měrunice, tedy pozemky v honitbě, jejíž uznání se domáhá žalobce b), aniž by to prvostupňové rozhodnutí či rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996, č.j. 274/96-206/1/56, předpokládalo. Žalobce b) tak tvrdí, že postupem žalovaného byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobci namítají, že v řízení dle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti není důvodu zkoumat otázku, zda určitá dříve uznaná honitba dosahovala k 31.3.2003 výměry 500 ha, ale je třeba zkoumat, zda toto kritérium splňovala předmětná honitba k datu 31.12.2002. Žalobci trvají na tom, že z dikce ustanovení § 68 odst. 1 zákona o myslivosti vyplývá, že podmínku minimální výměry musí splňovat honitba k 31.12.2002, neboť jinak by nebylo možno požádat o deklarování jejího souladu se zákonem o myslivosti. V tomto směru poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2008, č.j. 4 As 91/2006-76, kde je uvedeno: „*Za situace, kdy správní orgán hodlal přezkoumávat výměru honebních pozemků stěžovatele (přestože stěžovatel uvedl, že minimální výměru jeho honitba splňuje), měl tak učinit ke dni 31.12.2002, tzn., že měl zjišťovat stav, který zde byl k tomuto dni.*“ Žalobci trvají na tom, že pokud bylo šetření ohledně výměry honitby provedeno k 31.3.2003, pak je bez jakékoliv právní relevance, neboť za dobu od 31.12.2002 do 31.3.2003 došlo k řadě změn.

Žalobci dále namítají, že tvrzení, že předmětná honitba dosahovala k 31.3.2003 výměry 500 ha nelze řádně dle obsahu správního spisu verifikovat. Považují laické zakreslování do laicky kopírovaných map z různých období a jejich překryvy za neprůkazné. Dále zdůraznili, že se přezkum celistvosti honitby týkal pouze výměry 669,0628 ha a nikoli celé honitby. Stranou zkoumání tedy zůstalo, zda žádaná kritéria naplňuje i zbývající část honitby. Dle rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996 měla mít honitba výměru 954,75 ha v katastrálních územích Libčeves, Židovice, Hnojnice, Želkovice,

Všechlapy, Lahovice a Řisuty, ovšem dle prvostupňového rozhodnutí měla honitba mít výměru 1 587 ha ve výše uvedených katastrálních územích a v katastrálních územích Hořenec a Lahovice. Žalobou napadené rozhodnutí se však skutečnou výměrou dle žalobce nezabývalo, když se zaměřilo pouze na verifikaci seznamu členů Honebního společenstva Libčeves, ovšem ke dni 31.3.2003. Žalobci trvali na tom, že mezi 31.12.2002 a 31.3.2003 došlo k významným změnám v členské základně honebního společenstva – např. souhlas vlastníka honebních pozemků Vojtěcha Langa ze dne 5.2.2003 – k.ú. Libčeves 8 655 m², Stanislava Batovce ze dne 11.2.2003 – k.ú. Želkovice 9 444 m². Poukázali rovněž na výměru pozemků I. J., která udělila souhlas se vstupem do jiného honebního společenstva, a to honebního společenstva Řisuty. Žalobci trvají na tom, že mapy z roku 2010 nemohou nikterak verifikovat situaci, která tu měla být k 31.12.2002. Žalobci tak trvají na tom, že závěry, na kterých žalovaný buduje své rozhodnutí, jsou nepřezkoumatelné, neboť jednotlivé kroky a použité vstupní údaje o vlastnicích přímo nespecifikuje. Dále zdůraznili naprostý nedostatek odborných geografických znalostí žalovaného, o které by se mohl při posuzování věci opřít. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí je dle žalobců v rozporu se spisy (dříve konstatovanými výměrami honitby) a řádné ověření by si vyžádalo rozsáhlé doplnění metodologicky zcela odlišné. Současně žalobci zdůraznili, že skutečnost, že část honitby splňuje podmínku nejmenší možné výměry honitby, ještě neznamená, že celá honitba splňuje kritéria zákona, zejména když rozhodujícím orgánem není ani jasné, kde by se taková honitba měla vlastně rozkládat.

Dále žalobci namítají, že prvostupňové rozhodnutí ve svém výroku obsahovalo mimo jiné výměru honitby, pozemky z nichž je honitba tvořena, popis hranice a stanovení jakostních tříd pro jednotlivé druhy zvěře a jejich minimální a normované stavy. Nic takového však dle žalobců žalobou napadené rozhodnutí neřeší. Výrokem žalobou napadeného rozhodnutí byl zcela změněn výrok prvostupňového rozhodnutí, aniž by bylo uvedeno, že některá část zůstává beze změn. Dle žalobců tedy zůstává pochybné, jaké jsou hranice honitby a které pozemky jsou do ní zahrnuty, zvláště za situace, kdy bez bližšího odůvodnění žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že v rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996, chybí v důsledku chyby v psaní ve výčtu katastrálních území, na kterých se honitba nachází katastrální území Měrunice. Žalobci zdůraznili, že součástí správního spisu týkajícího se rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech jsou sice mapy vymezující území honitby, ovšem žádná z map není pojata za součást uvedeného rozhodnutí. Dle žalobců nelze z žalobou napadeného rozhodnutí zjistit, proč žalovaný považuje za chybný text rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996 a naopak považuje mapy za součást uvedeného rozhodnutí. Současně poukázali na skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí žádnou disproporci v katastrálních územích zahrnutých do honitby nekonstatovalo. Současně žalobci zdůraznili, že žalobou napadené rozhodnutí kromě hranic neřeší ani druhy zvěře a jejich minimální a normované stavy. Tím se honitba dostala do neřešené situace. Dle žalovaného je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, když bez jakéhokoliv zdůvodnění žalobou napadené rozhodnutí zcela pomíjí podstatnou část výroku prvostupňového rozhodnutí a nahrazuje je meritorním vyřešením nové otázky, kterou však prvoinstanční orgán řešil pouze jako otázku předběžnou.

Dále žalobci namítají, že nevidí důvod pro vydání výroku o zachování honitby dle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti v rámci správního řízení, když v žádosti honebního společenstva ze dne 25.11.2002 a jeho doplnění vydání rozhodnutí ve správním řízení nebylo navrhováno. Žalobci tedy neshledávají důvod, proč k takovému výroku správní orgány přistoupily.

Žalobci rovněž namítají, že z žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakých podkladů dospěly správní orgány k závěru, že v případě Honebního společenstva Libčeves došlo včas ke změně stanov a volbě zákonem požadovaných orgánů.

Rovněž namítali, že není ujasněn ani samotný název předmětné honitby, když v rozhodnutí z roku 1996 je nazvána jako „Honitba Libčeves“, stejně tak je označena v prvostupňovém rozhodnutí, ovšem v žalobou napadeném rozhodnutí je označena jako „Společenstevní honitba Libčeves“.

Žalobci tak tvrdili, že z rozhodnutí prvostupňového a žalobou napadeného není jednoznačně patrný název honitby, její držitel, popis hranic, vyznačený obvod honitby, výčet a výměry honebních pozemků přiřčených s uvedením jejich vlastníků, důvodů přiřčení, jakostní třídy honitby pro jednotlivé druhy zvěře, jejich minimální a normované stavy, členění honebních pozemků dle druhu kultur a jejich výměra, tedy základní atributy charakterizující jakoukoliv honitbu, v níž lze vykonávat právo myslivosti. V důsledku toho považují žalobci žalobou napadené rozhodnutí za nicotné.

Dále žalobci napadli i výrok žalobou napadeného rozhodnutí, kterým byla zamítnuta odvolání vlastníků honebních pozemků jako nepřijatelná. Žalobci trvají na tom, že vlastníci honebních pozemků, kteří nejsou členy předmětného honebního společenstva [v daném případě žalobce a) a pan F. H.], jsou jedněmi z hlavních účastníků řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Uvedli, že s těmito účastníky nebylo jednáno o přiřčení pozemků v roce 1996 ani v následujících letech. Poukázali na skutečnost, že nebylo v průběhu správního řízení vydáno rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu a nebylo jim umožněno bránit se proti vyloučení z účastenství v daném řízení. Žalobou napadeným rozhodnutím tak došlo dle žalobců k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které pokládá za úplné a srozumitelné. V odůvodnění popsanou metodu prokazování rozhodných skutečností považuje žalovaný za logickou a přesvědčivou. Proto navrhl, aby byla žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

Honební společenstvo Libčeves jako osoba zúčastněná na řízení uvedlo, že žalobce b) nedisponuje aktivní žalobní legitimací, neboť v době podání žaloby neexistovalo.

F. H., jako osoba zúčastněná na řízení, uvedl ve svém vyjádření, že někteří vlastníci pozemků sdružení v Honebním společenství Měrunice jsou neustále kráceni na svých právech, neboť jejich pozemky byly nezákonně přiřčeny do území společenstevní honitby Libčeves. Zdůraznil, že nikdy nebyl členem Honebního společenstva Libčeves, neuzavřel dohodu o přiřčení honebních pozemků a jeho pozemky nebyly přiřčeny k honitbě Libčeves dle § 18 odst. 4 a § 30 zákona o myslivosti. V důsledku postupu správních orgánů mu vznikla újma jednak tím, že po drahnou dobu nemůže svobodně nakládat se svým vlastnictvím a nemůže řádně vykonávat práva, která mu zákon o myslivosti přiznává. Poukázal rovněž na skutečnost, že není hrazena náhrada za přiřčení honebních pozemků, jejíž výši ani nemůže ovlivnit, neboť správní orgány dosud nerozhodly o přiřčení dle § 30 odst. 1 zákona o myslivosti. Dále poukázal na to, že již rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996 trpělo procesními i věcnými a právními vadami. V souvislosti s tím navrhl vyslovení nicotnosti tohoto rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech.

Právní zástupce žalobců a) a b) při jednání soudu navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. Především zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, když přezkoumávalo stav k březnu 2003 a nikoliv k prosinci 2002. Dále zdůraznil, že dané rozhodnutí nemůže zejména obstát pro skutečnost, že údaje z roku 2010 byly promítány zpětně do stavu z roku 2002. Dalším důvodem pro zrušení daného rozhodnutí je dle právního zástupce žalobců i to, že určité pozemky, a to č. 1442 a 1725/2 k.ú. Měrunice byly souběžně zahrnuty do dvou honiteb, což je nepřípustné. Ve vztahu k žalobci a) zdůraznil, že s ním nikdo nejednal a přesto byly přičleněny jeho pozemky do honitby Libčeves, s čímž žalobce a) nesouhlasí. Také dané rozhodnutí dle právního zástupce žalobců nemůže obstát pro nepřezkoumatelnost, a to pro nedostatečné a nesrozumitelné odůvodnění. V podrobnostech pak odkázal na písemné vyhotovení žaloby. K dotazu soudu uvedl, že ve vztahu k žalobci b) dovozuje jeho aktivní žalobní legitimaci ze skutečnosti, že dle jeho názoru prvostupňové rozhodnutí nezahrnovalo do výměry honitby Libčeves pozemky č. 1442 a 1725/2 v k.ú. Měrunice, a proto žalobce b) neměl důvod se odvolávat proti tomuto rozhodnutí. Až druhostupňové rozhodnutí, tj. žalobou napadené, dle právního zástupce žalobce b) prvně hovoří o tom, že je rozhodováno i o těchto pozemcích.

Pověřený pracovník žalovaného navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když žalobou napadené rozhodnutí bylo dodáno v souladu se zákonem a splňuje veškeré náležitosti včetně jeho výroku. V podrobnostech pak odkázal na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Zástupkyně honebního společenstva Libčeves jako osoby zúčastněné na řízení při jednání soudu uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za správné a bylo v něm reagováno na veškeré námitky žalobců. Má za to, že předmětný spor není veden z důvodu vyřešení právních otázek nýbrž z důvodů nesmiřitelných postojů společenstva Měrunice a společenstva Libčeves, které mají civilní charakter.

F. H. jako osoba zúčastněná na řízení se jednání nezúčastnil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny, jak bude rozvedeno níže.

Primárně se zabýval soud otázkou existence aktivní žalobní legitimace a přípustnosti žaloby ve vztahu k jednotlivým žalobcům.

Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem a za podmínek stanovených soudním řádem správním nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon (§ 2 s.ř.s.). Podle ustanovení § 5 s.ř.s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných

prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Podle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.

Rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. je nutno rozumět takové rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu se dne 23.3.2005 č.j. 6 A 25/2002-42, dostupného na www.nssoud.cz „*ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce.*“

Z napadeného rozhodnutí a obsahu správního spisu je nepochybné, že žalobce a), K. P., byl účastníkem správního řízení v předmětné věci a také podal proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolání. Jeho aktivní legitimace k podání žaloby je pak mezi účastníky nesporná a dle soudu nepochybná. Současně soud konstatuje, že se na jím podanou žalobu nevztahuje žádný důvod nepřipustnosti žaloby uvedený v § 68 s.ř.s.

K odlišnému závěru ovšem dospěl soud ve vztahu k žalobci b) Honebnímu společenstvu „Měrunice“. Tento žalobce byl rovněž účastníkem předmětného správního řízení před prvostupňovým orgánem. Řádný opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru životního prostředí ze dne 31.8.2007, č.j. MULN/14092/2007/OZP, nepodal. Tuto skutečnost v žalobě odůvodnil tím, že tímto rozhodnutím nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Dotčení na svých právech shledal žalobce b) až v žalobou napadeném rozhodnutí, kterým bylo změněno prvostupňové rozhodnutí, kdy v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je uvedeno, že v původním rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech ze dne 30.5.1996 mělo být uvedeno, že do honitby Libčeves jsou zahrnuty i pozemky v k.ú. Měrunice, tedy pozemky, které chtěl žalobce b) údajně zahrnout do své honitby.

Žalobce b) svoji žalobní legitimaci opíral o ustanovení § 65 odst. 2 s.ř.s., dle kterého žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. I ve vztahu k žalobcům dle § 65 odst. 2 s.ř.s. je však dle soudu vždy nutno zkoumat, zda není dán některý z důvodů nepřipustnosti dle § 68 s.ř.s. V daném případě je pro věc zásadní důvod nepřipustnosti žaloby uvedený v § 68 písm. a) s.ř.s., kde je uvedeno, že žaloba je nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo k odvolání jiného účastníka změněno prvostupňové rozhodnutí. Zbývá tedy posoudit, zda tato změna byla na újmu práv žalobce b).

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že původně konstitutivní výrok, že se uvádí společenstevní honitba s názvem honitba Libčeves do souladu se zákonem o myslivosti, byl změněn na výrok deklaratorní, kterým bylo deklarováno, že předmětná honitba dosahovala k 31.3.2003 zákonem stanovené výměry a plnila k tomuto datu i všechny ostatní požadavky na tvorbu honitby podle § 17 zákona o myslivosti a zůstala zachována a rovněž Honební společenstvo Libčeves splnilo podmínky

§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti. Ze samotného změnového výroku nevyplývá žádná skutečnost, kterou by mohl být žalobce b) dotčen na svých právech. Při jednání soudu byl žalobce b) vyzván, aby soudu doložil, jak změnovým výrokiem byl dotčen na svých právech. Žalobce b) k této výzvě uvedl....

Dle názoru soudu změnovým výrokiem žalobou napadeného rozhodnutí nemohl být žalobce dotčen na svých právech jinak, než jak tomu bylo již v případě prvoinstančního rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že již ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo mimo jiné uvedeno, že mezi pozemky přičleněné dohodou se společností Lesy Sever, s.r.o. do honitby Libčeves byly zahrnuty i parcely č. 1442, č. 1443/3 a č. 1725/2 v k.ú. Měrunice o celkové výměře 3,5150 ha. Pokud se tedy domníval, že zahrnutí pozemků v k.ú. Měrunice zasahuje do jeho práv, měl žalobce b) využít svého práva na podání řádného opravného prostředku. Soud konstatuje, že žalobce b) ani při jednání soudu nepředložil soudu dostatečné zdůvodnění svého názoru, že změnovým rozhodnutím žalobou napadeného rozhodnutí byl narozdíl od prvostupňového rozhodnutí dotčen na svých právech.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že v případě žalobce b) je dán důvod nepřipustnosti žaloby proti žalobou napadenému rozhodnutí ve smyslu § 68 písm. a) s.ř.s. Vzhledem k této skutečnosti proto soud výrokiem ad I. ve vztahu k žalobci b) žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl, neboť ve vztahu k tomuto žalobci je návrh nepřipustný pro nevyčerpání řádných opravných prostředků.

Pro úplnost soud podotýká, že oproti věci vedené pod sp. zn. 15 Ca 72/2008, ve které vystupovali totožní účastníci s obdobným předmětem řízení, je v daném případě odlišný skutkový stav. Ve věci vedené pod uvedenou spisovou značkou bylo vedeno u soudu řízení o odvolacím rozhodnutí žalovaného vydaného k opravnému prostředku proti stejnému prvostupňovému rozhodnutí, jako je tomu v této věci. Ovšem odvolacím rozhodnutím, které bylo rozsudkem ze dne 24.6.2009, č.j. 15 Ca 72/2008-112, zrušeno, bylo změněno vymezení hranic Honitby Libčeves, a právě touto změnou vymezení hranic mohlo dojít k dotčení práv Honebního společenstva Měrunice, které bylo i v této věci v pozici žalobce, který neuplatnil řádné opravné prostředky v rámci správního řízení.

Následně se zabýval soud namítanou nicotností žalobou napadeného rozhodnutí.

Otázkou nicotnosti správních rozhodnutí se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 22.7.2005, č.j. 6 A 76/2001-96. V tomto rozhodnutí dospěl rozšířený senát k následujícímu závěru: „*Nicotný je takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí.*“

Žalobce a) spatřoval nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že v důsledku pominutí vymezení hranic, honitby, výčtu a výměry honebních pozemků, důvodů jejich přičlenění, stanovení jakostních tříd honitby pro jednotlivé druhy zvěře, jejich minimálních a normovaných stavů a členění honebních pozemků dle druhu kultur ve změnovém výroku žalobou napadeného rozhodnutí nejsou dány základní atributy honitby. Takovou případnou vadu však s ohledem na výše vymezené důvody nicotnosti správních rozhodnutí nelze v žádném případě spatřovat jako důvod nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Ve výše citovaném rozhodnutí dospěl rozšířený senát rovněž k závěru, že chybějící základní náležitosti

rozhodnutí sice představují vadu rozhodnutí, avšak zjevně nikoliv natolik intenzivní, aby po účastnících nebylo možno spravedlivě žádat, aby rozhodnutí respektovali, a aby bylo možno usuzovat na neexistenci takového rozhodnutí. Soud tedy konstatuje s ohledem na výše uvedené, že i v případě, že by vady vytýkané žalobcem a) žalobou napadenému rozhodnutí byly důvodné, nelze v nich spatřovat nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému tedy soud konstatuje, že námitku nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal jako nedůvodnou.

Dále se soud s ohledem na odmítnutí žaloby ve vztahu k žalobci b) podanou žalobou mohl zabývat pouze v rozsahu námitek relevantních ve vztahu k žalobci a). Dle soudu je nutno vymezit relevantní žalobní body, které mohou být uplatněny z pozice žalobce a) v daném soudním řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce a) zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce shledáno nepřípustným dle § 92 odst. 1 správního řádu, se může soud zabývat výhradně otázkou, zda bylo podané odvolání nepřípustné, či nikoli. Nemůže se dále zabývat námitkami nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27.11.2008, č.j. 2 As 53/2007-111. V souladu s výše uvedeným závěrem se tedy soud v předmětné věci může meritorně zabývat pouze jedinou námitkou, a to námitkou žalobce a) týkající se výroku, že jeho odvolání je nepřípustné.

V souladu s ustanovením § 82 odst. 1 in fine správního řádu je za nepřípustné nutno považovat odvolání směřující jen proti odůvodnění rozhodnutí. Za nepřípustné odvolání je rovněž nutno považovat odvolání podané osobou k tomu neoprávněnou.

Skutečnost, že žalobce a) byl v dané věci účastníkem řízení, není mezi účastníky sporná. Jako účastník řízení tedy zcela jednoznačně byl osobou oprávněnou k podání odvolání.

Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce a) ve svém odvolání napadal nikoli pouze odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ale napadal vůbec samotnou skutečnost, že předmětné honební společenstvo a předmětná Honitba Libčeves splňovaly podmínky nutné k tomu, aby došlo k naplnění požadavků kladených na ně ustanovením § 69 zákona o myslivosti. Tomu odpovídá i skutečnost, že sám žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že námitky žalobce a) byly totožné s odvolacími námitkami honebního společenstva „PORYP“, přičemž námitky tohoto společenství byly v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádány.

Z výše uvedeného vyplývá, že z obsahu správního spisu neplyne žádný důvod, pro který by mohlo být odvolání žalobce vyhodnoceno jako nepřípustné. Samotný žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že na základě skutečnosti, že výrok rozhodnutí ve věci změnil na deklaratorní a rozhodnutí ve věci tak nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti, nejsou přičleňovány žádné pozemky, bylo odvolání žalobce a) zamítnuto jako nepřípustné. Tento důvod uvedený v odůvodnění rozhodnutí ovšem nekoresponduje s žádným důvodem, pro který by dle platných právních předpisů mohlo být odvolání účastníka řízení považováno za nepřípustné. Soud rovněž zdůrazňuje, že závěr žalovaného ohledně možnosti dotčení práv žalobce a) deklaratorním výrokem je nesprávný. I v případě deklaratorního výroku o tom, že honitba i honební společenstvo ke dni 31.3.2003 splnily zákonem požadované podmínky a zůstávají zachovány, může dojít k dotčení práv vlastníků pozemků začleněných do honitby. Vlastníci pozemků mohou mít odlišné zájmy než honební společenstvo. Například mohou mít zájem na tom, aby deklaratorní výrok nebyl vůbec vydán,

či aby byl vydán v jiném znění. Dle soudu je tedy odvolání žalobce a) nutno považovat za přípustné a žalovaný jako odvolací orgán byl povinen se s ním řádně vypořádat.

Ve skutečnosti, že žalovaný zamítl odvolání žalobce a) jako nepřipustné bez relevantního zákonného podkladu spatřuje soud nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. Vzhledem ke skutečnosti, že vypořádání námitek žalobce a) by mohlo najít odraz i v ostatních výrocích žalobou napadeného rozhodnutí, přistoupil soud ke zrušení celého žalobou napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokiem ad II. zrušil pro nezákonnost a dle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

K návrhu F. H. jako osoby zúčastněné na řízení, aby se soud zabýval zákonností či nicotností původního rozhodnutí o uznání honitby Libčeves vydaného Okresním úřadem v Lounech dne 30.5.1996, č.j. 274/96-206/1/56, soud konstatuje, že v souladu s ustanovením § 34 odst. 3 in fine s.ř.s. osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat předmětem řízení, nemůže tedy rozšiřovat okruh žalobou napadených rozhodnutí. Žalobci a) a b) uvedené rozhodnutí Okresního úřadu v Lounech svým rozhodnutím nenapadali. S ohledem na výše uvedené nemohlo být návrhu osoby zúčastněné na řízení vyhověno.

V důsledku odmítnutí žaloby žalobce b) soud výrokiem ad III. v souladu s ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s. nepřiznal žalobci b) právo na náhradu nákladů řízení.

Jelikož žalobce a) měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému výrokiem ad IV. zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11 922,-Kč, která se skládá z částky 2 000,- Kč za soudní poplatek za podání žaloby, z částky 4 200,-Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce a) JUDr. Josefa Tichého po 2 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31.12.2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 3 100,- Kč za jeden úkon právní služby právního zástupce žalobce a) podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [účast na jednání dne 23.11.2015 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 1 722,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. listopadu 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová